

даше нѣщо, но каточе отъ далечинитѣ го зовѣше нѣщо чуждо на хората и на тѣхната воля.

— И хубаво ще направишъ, — каза най-после Миланъ, като гледаше коня и чувствуваше предишния смжтенъ страхъ. — Вземи си нѣкой другъ конъ, по-кроткъ, по-миренъ. А тоя — продай го. И както се е оправилъ сега, ще ти дадатъ добра цена.

— Не ще и дума, — съгласи се и дѣдо Давидъ. — Следъ десетина дня като го тегля на сухо, ще го изкарамъ на пазаря. Ще го продамъ.

Но нѣщо повече дѣдо Давидъ не каза нито тая вечеръ, нито отпосле. Както по-рано, той сѣдаше на леглото си, гледаше презъ прозореца и мълчеше. И Миланъ разбираше, че за други, по-далечни и по-чужди на катадневния животъ нѣща мисли дѣдо Давидъ, но не можеше да се догади и да свърже въ нѣщо ясно и опредѣлено всичкитѣ си предположения. Веднѣжъ, следъ като по обичая си бѣше мълчалъ дълго време, дѣдо Давидъ му каза:

— Какъвъ животъ живѣемъ ний тукъ! Кажиго затворъ, кажи го пустиня. Дохожда праздникъ, дохожда святъ день, а нѣма черква да влѣзешъ и като всѣки човѣкъ да се прекръстишъ и да запалишъ една свѣщъ. Имаме си и ний близкитѣ, имаме си умрѣлитѣ, а нѣма какъ да ги поменешъ, да имъ отслужишъ...